

Bilag.

LANDBRUGSMINISTERIET

Den 12. maj 1975.

I skrivelse af 30. april 1975 (F. 201-bilag 1) angående forslag til lov om ændring af lov om arbejderboliger på landet har udvalget udbedt sig besvarelse af følgende spørgsmål:

Udvalget anmoder ministeren om at ville uddybe bemærkningerne, side 6, 1. spalte, vedrørende tilvejebringelsen af „et forenklet og standardiseret beregningsgrundlag for frigørelsesafgiften“.

I denne anledning skal jeg oplyse følgende:

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, må ejeren af en arbejderbolig, som ønskes frigjort for de særlige rådighedsbegrænsninger, der påhviler den i henhold til lovens bestemmelser, indbetale en såkaldt frigørelsesafgift.

Ved administrationen af den nugældende arbejderboliglov fastsættes denne frigørelsesafgift på grundlag af en vurdering af ejendommens handelsværdi med og uden arbejderboligservitutter. Denne vurdering foretages af den stedlige jordbrugskommission efter en besigtigelse af den enkelte ejendom.

Disse vurderinger har vist sig at være ret svingende fra sag til sag, og det er derfor fundet formålstjenligt at foreslå et ændret grundlag for fastsættelse af frigørelsesafgiften.

Ifølge lovforslaget skal denne afgift ikke længere fastsættes efter besigtigelse og vurdering af hver enkelt ejendom, men i stedet fastsættes der visse standardbeløb ved bekendtgørelse.

Som det ligeledes fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er det hensigten indtil videre at fastsætte disse beløb som følger:

- a. For boliger i særligt efterspurgte, rekreative områder: 40.000 kr.
- b. For boliger i bymæssige områder: 25.000 kr.
- c. For boliger i landdistrikter: 15.000 kr.
- d. For boliger, for hvilke der kun er 5 år eller derunder til, at de kan frigøres efter bestemmelserne i lovens § 19, stk. 3, og § 23, skal der dog som regel ikke kunne kræves indbetaling af større beløb end 5.000 kr.

Herved er der tilvejebragt det i bemærkningerne omtalte forenkledede og standardiserede grundlag for fastsættelse af frigørelsesafgiften i de enkelte sager. De anførte satser anses for at svare til den økonomiske fordel, der inden for de forskellige områder vil være forbundet med boligernes frigørelse for rådighedsbegrænsninger.

Ved at fastsætte standardbeløb for frigørelsesafgiften ved bekendtgørelse opnås en administrativ forenkling, idet man overflødig gør vurdering ved de lokale jordbrugskommissioner af de enkelte ejendomme.

Desuden opnår man den fordel, at de ejere, der er interesseret i at få deres boliger frigjort, på forhånd vil kunne gøre sig de økonomiske vilkår for boligens frigørelse klart.

POUL DALSAGER

/J. Priomé.